

Sygn. akt VI Gz 42/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Harmata

Protokolant: asyst. sędziego Natalia Oślizło-Doskocz

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) A. M., S. G. sp. j. w K.

przeciwko: (...) sp. z o.o. sp. k. w P.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Krośnie

V Wydziału Gospodarczego z dnia 29 września 2014 r., sygn. akt

V GC upr 424/14

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do dalszego prowadzenia Sądowi Rejonowemu w Krośnie, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Krośnie stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. XV Wydziałowi Gospodarczemu.

W uzasadnieniu dla niniejszego wskazał, iż pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu w Krośnie podając, iż właściwym dla rozpoznania sprawy jest Sąd Rejonowy dla m. st. W. w W..

W ocenie Sądu Rejonowego, ponieważ w sporządzonym na piśmie zleceniu transportowym ustalono, że Sądem właściwym do rozpatrywania wszelkich kwestii spornych związanych z wykonaniem zlecenia jest sąd powszechny właściwy miejscowo dla siedziby zleceniodawcy (pозwanego), właściwym dla rozpoznania sprawy będzie Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy

w W.. Umowa została wykonana, należy więc przyjąć, iż warunki zlecenia zostały przez strony w całości zaakceptowane, stąd Sąd mając na względzie zapis punktu 31 zlecenia transportowego oraz fakt zgłoszenia przez pozwanego zarzutu niewłaściwości sprawę przekazał według właściwości Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód domagając się jego uchylenia i zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania. Skarżący zarzucił, iż w warunkach niniejszej sprawy brak jest podstaw do przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Warszawie, albowiem strony sporu wbrew ustaleniom Sądu I instancji nie zawarły umowy prorogacyjnej. Zlecenie pozwanego zostało przesłane do pracownika powoda w formie maila. Pracownik ten, poza uprawnieniem do wykonywania swoich obowiązków jako spedytor nie miał żadnych upoważnień do zawierania w imieniu firmy powoda jakichkolwiek zobowiązań wykraczających poza uprawnienia pracownicze, w tym zawarcia

umowy w przedmiocie właściwości sądu. Zlecenie transportowe nie zostało nawet podpisane przez żadną ze stron, a jedynie przesyłane mailowo do pracownika powoda nie mogło wywołać skutku w postaci zawarcia przez strony umowy prorogacyjnej, skoro pracownik ten nie posiadał do zawarcia takiej umowy żadnego umocowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie powoda jest uzasadnione.

Sąd Okręgowy, rozpoznając przedmiotowe zażalenie podzielił zarzuty podniesione przez skarżącego. Pozwany nie wykazał, aby pomiędzy stronami niniejszego sporu doszło do zawarcia umowy prorogacyjnej, nie przedstawił także dowodu na okoliczność złożenia zgodnych oświadczeń woli w tym zakresie. Zlecenie spedycyjne zostało wystawione przez pozwanego, a pracownik powoda jedynie przyjął je do wykonania, co zgodne jest zapewne ze stosowaną praktyką. Powód nie zaprzeczył, że osoba przyjmująca to zlecenie do wykonania jest umocowana do dokonywania tego rodzaju czynności spedycyjnych. Poza ich zakresem pozostawała jednak – zdaniem Sądu Okręgowego – kwestia dotycząca ustaleń co do elementu przedmiotowo istotnego, tj. co do właściwości sądu. Wskazać też należy, że umowa prorogacyjna powinna być zawarta na piśmie, co wynika z treści art. 46 § 1 k.p.c. W sprawie brak przedłożenia umowy pisemnej. Zlecenie przewozu nr (...) - (...) z dnia 04.04.2014 r. nie spełnia wymogów formy pisemnej, brak w nim własnoręcznych podpisów obu stron. W sprawie nie wykazano również, aby oświadczenie w zakresie tego zlecenia zostało złożone w postaci elektronicznej opatrzonej bezpiecznym podpisem elektronicznym (art. 78 k.c.). Stąd też brak było podstaw dla uwzględnienia wniosku sprzeciwu w zakresie przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy w W. z uwagi na brak wykazania faktu i skuteczności powołanej przez Sąd Rejonowy umowy prorogacyjnej. Mając na uwadze wskazanie przez powoda jako podstawy dla właściwości sądu miejsca wykonania zobowiązania (art. 454 k.c. w zw. z art. 34 k.p.c.) orzeczono jak w sentencji na mocy art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. uchylając zaskarżone postanowienie i przekazując sprawę Sądowi Rejonowemu w Krośnie do dalszego prowadzenia, z jednoczesnym pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego (art. 108 § 2 kpc.)